

Царското семейство чакаше въ двора на палата. Съ луда радостъ, Мария се хвърли на врата на баща си. Предъ високия чужденецъ, съ студенитѣ сини очи, Целгуба не посмѣ да прегърне мѣжа си. Смущаваше я уморения му взоръ, пълненъ съ тихо презрение къмъ всичко и къмъ всички, смущаваше я пренебрежението, което едва видимо блесна въ усмивката, му, когато той съ бавно движение се наведе да цѣлуе края на дрехата ѝ...

Отъ този день нѣщо се преломи въ душата ѝ.

Отъ какъ царствения пленникъ остана да живѣе въ палата на Царевецъ — тя престана вече да се оплаква отъ самотата и пустотата на живота си.

Свѣтътъ доби за нея новъ, примамващъ обликъ. Всичкото великолепие, всичкиятъ приказенъ чаръ на непознати, далечни земи, цвѣтѣше въ свѣтлитѣ очи на хубавия рицарь...

ГЛАВА XXIV.

Клетка бѣ за гордия орелъ кулата, която българскиятъ царъ благосклонно му бѣ отредилъ за жилище. Нито изрядната храна, нито любезнитѣ обноски, можеха да заличатъ страшната рана на душата му...

По цѣлъ день той стоеше облакатенъ върху тѣсното прозорче на високата кула, впиваше яснитѣ си зеници въ далечината, взираше се въ шеметната пропастъ, която се разстилаше подъ него, галѣше съ погледъ широката извивка на Етъра, — който плискаше подножието на кулата съ буйнитѣ си води, — високитѣ зѣбчати кули на Трапезица, лагера на фрѣзкитѣ пленници, далечнитѣ гори на Гарванъ, синята ивица на Хемуса, тъмнитѣ дѣбрави на Света гора... Сякашъ взорътъ му искаше да проникне далечъ задъ Хемуса, още по-на югъ, тамъ гдето спѣха вѣрнитѣ кости на братовчеда му Люи дѣо Блуа, гдето бѣха загинали най-добритѣ му барони, и още по-на югъ, тамъ гдето братята му Анри и Евстахи, съ тревога и страхъ следѣха всѣко движение на страшния български царь, тамъ гдето десетъ дни следъ поражението при Адрианов-